

ORGANITZACIÓ I UNITAT

Obrim una nova etapa de lluites. Construïm la nostra força

Context i objectius polítics de l'acció

Dissabte 19 d'octubre 50.000 persones omplien els carrers de València sota el lema «València no està en venda». Reclamaven la fi dels projectes especulatius amb el territori i de la submissió de la ciutat a les necessitats de la indústria turística i posaven al centre la voluntat que l'habitatge recuperés la seva funció social contra la mercantilització. Pocs dies després, una catàstrofe natural sense precedents al nostre país i la seva gestió nefasta portarien a una situació d'emergència a diverses comarques del País Valencià, que situaria encara amb més força la irracionalitat del sistema sota el qual vivim. A la vegada, una resposta popular ràpida i forta ompliria de solidaritat i també de lluita els pobles de l'Horta Sud, la Ribera, la Plana d'Utiel-Requena i la Foia de Bunyol, així com els carrers de València. La primera manifestació que reclamava la dimissió del president Mazón era xifrada per la Delegació de Govern en 130.000 persones, i la segona de nou sobrepassava els més de cent mil manifestants; van esdevenir les mobilitzacions més massives de les darreres dècades a la ciutat.

La mateixa setmana de la manifestació contra el turisme a València, el Ripollès vivia la mobilització més gran de la seva història. Més d'un miler de persones sortien als carrers en defensa del Casal Popular la Metxa de Ripoll i dels drets civils i polítics que el govern de Sílvia Orriols i Aliança Catalana està atacant. Finalment, la mateixa setmana es va produir a Barcelona una gran manifestació en defensa de l'Antiga Massana, com a espai d'organització popular que Collboni i el seu Pla Endreça pretenen eliminar. Aquell intens cap de setmana de mobilitzacions, que va continuar durant dies amb una acampada al centre de València **podria semblar anecdòtic, però segueix el rastre d'un repunt en la mobilització popular als Països Catalans després d'anys de desencants encadenats.**

Un dels colofons d'aquesta tardor agitada el trobaríem el 23 de novembre a Barcelona amb una manifestació històrica pel dret a l'habitatge sota el lema de «Abaixem els Lloguers», que reuniria 170.000 persones, una xifra sense precedents en aquest conflicte contra el rendisme i l'especulació. Podem sumar-hi la lluita contra el turisme a Mallorca, Menorca, Eivissa i Formentera que van protagonitzar manifestacions històriques que ens hauríem de remuntar a la lluita dels docents contra el TIL per veure'n de tan multitudinàries; al Pirineu, que va viure una jornada de lluita històrica aquest desembre a la Seu d'Urgell. Si hi afegim les mobilitzacions contra macroesdeveniments i macroprojectes com la Copa Amèrica i el Hard Rock i la persistent denúncia massiva del genocidi contra el poble palestí, i també del libanès, aquests esdeveniments formen part del que podria semblar indicar l'obertura d'un nou cicle mobilitzador al nostre país.

Objectivament, sí que podem assenyalar que hi ha un augment del múscul mobilitzador de les lluites populars, que s'evidencia en la capacitat de fer mobilitzacions més grans a les que ens havíem acostumat els últims anys. Aquest canvi de dinàmica pot generar una nova tendència respecte al pessimisme de l'esquerra anticapitalista i els moviments populars posterior a la pandèmia, i ha generat també diferents lectures polítiques al respecte, més o menys optimistes. Hi

havia qui parlava d'un nou 15M, qui parlava del cicle que posarà fi al «temps dels polítics», o qui reclamava lectures menys triomfalistes de la situació. Endavant volem aportar també una lectura del moment polític que afrontem que ens impedeixi ensopegar de nou amb les mateixes pedres i que ens permeti **convertir aquesta dinàmica en passos sòlids per la conquesta del poder per a les classes populars catalanes.**

De la ressaca de l'últim cicle a un optimisme moderat

Malgrat que les mobilitzacions dels últims mesos apunten a un augment de múscul mobilitzador després d'anys de picar en terra erma, això no sembla vaticinar, de moment, cap nou 15M, tot i que és cert que **alguna cosa a l'aire comença a fer olor dels primers anys de la dècada anterior.** Més enllà que sigui desitjable o no insistir en l'imaginari que representa el 15M, en els seus encerts i errors, la situació que cristal·litzava en aquelles acampades a les places de bona part de l'Estat espanyol —i d'arreu del món— era força diferent de l'actual. **El 15M és un moment clau d'un cicle de crisi de règim que en el cas del Principat de Catalunya donarà peu també al 1r d'Octubre** i el procés independentista, i que podríem donar per acabat en un últim crit d'indignació per l'empresonament de Pablo Hasél. Aquest cicle impugnador es produeix per un trencament de l'economia moral de les classes populars en combinar-se una crisi econòmica sense precedents, la gestió austericida d'aquesta i una sèrie de casos de corrupció i d'abusos del poder econòmic i polític que van travessar el llindar tolerable per la població. El punt d'ebullició esclata amb els rescats a la banca, l'ofegament als serveis públics, l'elevada taxa d'atur, o per la sentència en contra de l'estatut de Catalunya, però feia temps que el foc estava encès.

És cert que la gestió de la DANA al País Valencià obre les portes a una profunda crisi política que pot capgirar la legitimitat del PP en aquesta part del país, cosa que suposa un sisme d'una magnitud important. La qüestió clau, però, serà la capacitat que poden tenir els espais de l'esquerra revolucionària per capitalitzar un malestar que probablement serà creixent. Un element diferenciador rellevant respecte al moment que descrivíem és que en aquell context, i coincidint amb una onada global d'indignació a escala mundial, **van ser els espais de l'esquerra extraparlamentària, que s'havien anat bregant en anys de lluites i d'organització de base, els que van aconseguir capitalitzar aquell moment de descontentament social** contra l'oligarquia espanyola.

Aquell cicle polític va permetre una politització massiva d'amplis sectors populars, que veien truncades les seves expectatives de progrés social, i va suposar un canvi important en els discursos i les pràctiques hegemòniques de la nostra societat. Per posar un exemple, la crítica als abusos dels bancs que enfonsen les pensionistes i desnonen les persones de casa seva es va situar en una centralitat política que no havia tingut anteriorment. **Aquest canvi va ser llegít correctament per forces polítiques que creien que podien capitalitzar aquest descontentament i convertir-lo en una alternativa política institucional** que donés sortida a aquells anhels. Aquestes aspiracions havien de permetre un assalt als cels d'una nova esquerra a l'esquerra del PSOE que canviés l'Estat espanyol de dalt a baix. **El fracàs d'aquesta aventura i la situació resultant és coneguda ja per totes nosaltres** i ens serveix per explicar parcialment les dificultats per capitalitzar des de l'esquerra els malestars i descontents que s'expressin actualment. També, lògicament, aquesta experiència genera reticències per part dels moviments populars i de resistència cap a qualsevol que pretengui representar institucionalment un possible nou cicle mobilitzador, vistos els fracassos i desencisos provocats per aquesta estratègia. Segurament, però, no tot és ni tan blanc i ni tan negre.

El cas del procés independentista no és tan diferent, però contempla les seves particularitats. Tot i que l'emergència a les institucions de la CUP segurament no es pot explicar sense aquests dos fenòmens d'impugnació, **en aquest cas no emergeix una nova força política que pugui aspirar a representar el global del moviment, sinó que forces polítiques preexistents es veuen arrossegades per una onada que no poden permetre que els passi per sobre.** Ara bé, la lectura d'una reculada dels polítics socialdemòcrates, o fins i tot encara més d'ordre, respecte a uns processos polítics que a poc a poc van anar perdent el seu lideratge popular, és segurament certa en els dos casos.

Aquest breu repàs de les misèries i també victòries de l'últim cicle polític no respon a un exercici de nostàlgia, sinó que ens ha de permetre traçar paral·lelismes i distàncies amb el que passa actualment. En aquest cas, la lectura d'un nou 15M no correspon a una realitat en què, malgrat que hi ha repunt en la mobilització popular que adquireix un caràcter més massiu que anteriorment, de moment no podem parlar d'un cicle d'impugnació general, ni tampoc d'un canvi substancial en l'hegemonia social i política. **Tot i això, la situació política al sud del Sénia així com l'ofensiva contra l'especulació propulsada per la mobilització llogatera poden ser elements rellevants per avaluar les possibilitats d'ampliar aquesta escletxa.** Aquests fets, però, no canvien una realitat en què la tendència global, que s'expressa més enllà dels Països Catalans, és encara la de la creixent dretanització, l'auge dels discursos reaccionaris, securitaris i racistes i la tornada de les forces de l'ordre constitucional a les institucions municipals i autonòmiques del conjunt del nostre país. Li podem sumar el soroll dels tambors de guerra que cada cop sonen amb més força al llarg del planeta.

Això no vol dir que no puguem llegir aquestes mobilitzacions com a finestres d'oportunitat per a un canvi de tendència, però **fer-ne lectures excessivament optimistes ens podria portar a errar en la pràctica necessària en el terreny de joc concret en què ens movem. Tampoc no podem acomodar-nos en una lectura excessivament pessimista d'una batalla perduda pel sentit comú que ens obligui a la resignació i la profecia autocomplerta.**

Nosaltres creiem que el que vivim actualment és un canvi de dinàmica d'alguns espais que han resistit a allò que hem anomenat «operació reforma», que havia deixat fora de joc algunes forces polítiques i socials crítiques amb el sistema. **Veiem amb optimisme com comencem a sortir de la resignació que ha protagonitzat uns anys de letargia, resistencialisme i necessitats de llepar-se les ferides,** i tornem a plantejar la possibilitat d'actuar a l'ofensiva. La ressaca de les victòries que no van ser comença a donar pas a noves oportunitats. Veiem també amb optimisme una voluntat de convergència entre les forces polítiques i socials que continuen mantenint una crítica profunda a l'estat de les coses i que veuen amb preocupació tant el creixement de l'extrema dreta com la política del mal menor, que només adoba el terreny per al creixement més gros dels primers. Segurament, vivim un canvi d'actitud dels sectors més fàcilment mobilitzables, però que estan podent identificar **elements que, per la seva centralitat en el conflicte quotidià de les classes populars catalanes, poden tenir capacitat d'erosionar aquesta tendència conservadora per fer palesa la necessitat d'una alternativa.**

Les lliçons del 15M i el 1r d'Octubre

Introduïem ja una de les principals lliçons del cicle d'impugnació que representa l'imaginari del 15M: **la imprudència de delegar en opcions polítiques reformistes i institucionals la representativitat del moviment.** Aquesta, però, no és l'única lliçó que necessitem extreure'n. La tendència de les direccions socialdemòcrates a aturar processos insurreccionals, a causa de les tensions que implica la participació directa en les institucions de l'Estat, no és quelcom nou. En aquest cas, però, **la impotència organitzativa prèvia d'uns moviments de base assembleària, fraccionats i sense direcció, que no permetien jugar un contrapès a una avantguarda decidida a l'assalt als cels institucionals, també és explicativa del fracàs.**

Creiem que l'existència de l'Esquerra Independentista —i d'altres espais alternatius a la hipòtesi de Podemos— explica en part la persistència, fins i tot en aquests anys de vall, de lluites populars allà on aquests han estat més forts. Explica també per què una aposta institucional com la CUP no és assimilable a altres espais de l'esquerra parlamentària. No és el mateix rol el que pot jugar una aposta institucional sorgida al caliu d'uns moviments socials poc articulats que deleguen l'acció institucional en quadres polítics concrets, que aquella que emana i forma part d'un moviment revolucionari articulat que, tot i les seves mancances, manté constantment la tensió i n'evita la delegació. És en aquest sentit que **esmenem les lectures sobre el moment actual que encertadament assenyalen els problemes de la delegació en la política institucional, però que interessadament vaticinen la fi del cicle dels polítics,** amb les derives antipolítiques que això pot comportar. El problema no es troba en l'existència d'apostes institucionals que recullin aquestes aspiracions, que de fet haurien de créixer tant sí com no al caliu de moments d'agitació política si aquests encara són prou majoritaris, siguin aquestes apostes existents o de noves. **El nucli central de l'aprenentatge i l'esmena al cicle anterior és l'articulació d'una força revolucionària suficient que mantingui el lideratge fora de l'abast dels cants de sirena que vindran des de dins de l'Estat.** De fet, i ja per acabar sobre aquesta qüestió, el fet que les majories electorals continuïn apuntant a la dinàmica dretanitzadora i de retorn a l'ordre constitucional és segurament un senyal de la fragilitat actual d'aquest cicle mobilitzador.

El debat més important al nostre entendre, però, és sobre el contingut i la forma del contrapoder popular, les seves capacitats organitzatives i estratègiques, i com disputem noves hegemonies que reverteixin la caiguda cap a la dreta del sentit comú general. Un dels aprenentatges fonamentals tant del procés independentista com del cicle del 15M és la dificultat d'actuar sense unitat d'acció i sense una estratègia política concreta. **Creiem que és moment de convergència de les forces revolucionàries i anticapitalistes en espais sectorials més estructurats i amb major capacitat d'establir des del debat i el diàleg estratègies polítiques clares i compartides.** Celebrem, doncs, l'aposta cap a una major unitat estratègica i organitzativa del moviment per l'habitatge al Principat a partir del Congrés d'Habitatge de Catalunya, l'articulació de Feministes Anticapitalistes dels Països Catalans i, en general, una major tònica favorable al debat sincer i al treball comú entre diversos espais que comparteixen la voluntat de ruptura amb el sistema capitalista, patriarcal i colonial.

A la vegada, **creiem que és necessari trencar amb la dinàmica de desconfiança cap a l'organització política partidista —en el sentit no institucional del terme—, ja que les organitzacions polítiques són espais de debat estratègic i d'acumulació d'aprenentatge.**

Aquesta forma organitzativa no és ni ha de ser contraposada a la dels moviments populars amplis, sinó un element necessari per sortir tant de la dinàmica espontaneïsta com de les tendències a la delegació en la política institucional, sovint entesa com a política en majúscules. Això no implica desatendre el perquè de la desconfiança en l'organització política tradicional com a reacció a les lògiques dirigistes i estanques dels partits comunistes resultants de la caiguda del bloc soviètic, així com de l'absorció institucional de bona part d'aquests. Les desconfiances són justificades, però la contratendència, en forma d'aposta antiorganització, explica també en part els fracassos de la política dels moviments socials resultants de l'últim cicle polític.

És important remarcar que, al contrari del que plantegen els espais polítics que volen autoreferenciar-se com a únic agent que pot contribuir a un trencament revolucionari, nosaltres no creiem que ni Endavant, ni l'Esquerra Independentista, ni cap altre espai polític pugui representar per si sol la riquesa de les forces revolucionàries als Països Catalans, així com de les formes de lluita de les classes populars catalanes. Si volem construir un nou moment d'impugnació, que suposi ruptures importants i perennes respecte de l'Estat espanyol i les seves estructures de dominació, pensem que és fonamental articular fronts amplis en àmbits sectorials, on convergeixin en una estratègia comuna les diferents tendències revolucionàries. Aquesta dinàmica ha de portar també a una major articulació entre les lluites sectorials, i a la unió en batalles concretes en els territoris que es troben en disputa. Propostes com les de Pirineu Viu, per exemple, generen un punt de trobada en la construcció d'una alternativa pels Pirineus que enfronti el model d'especialització turística a partir de l'articulació dels diversos conflictes que s'hi donen. Aquesta dinàmica d'unitat d'acció, per construir un bloc contra la dretanització i el mal menor, no és incompatible amb un reforçament d'organitzacions polítiques estratègiques com la nostra, que permeten un treball estratègic, formatiu i organitzatiu que no es dona ni es pot donar en aquests espais d'unitat d'acció.

Com a aclariment important, **quan parlem de superar dinàmiques espontaneïstes no vol dir que hàgim de veure amb mals ulls la dinàmica espontània i insurgent que expressen les classes populars en les seves lluites.** Aquest dinamisme és important i és segurament el que provocarà l'espurna que pugui encendre la flama d'un moment insurreccional. **Els moments d'indignació que generen esclats massius en les classes populars no solen ser prefigurats per cap organització revolucionària.** Ningú pot establir un dia D per a la revolta, ni estipular-ne uns motius concrets, però sí que podem actuar sobre les condicions en què es dona i sobre la direcció que pren passat aquest moment d'espontaneïtat.

Gasos per al llumí: els elements per a la disputa

Deia l'historiador marxista Pierre Vilar que l'historiador busca la causa de l'explosió en la força expansiva dels gasos, no en el llumí del fumador. Es referia al fet que els motius pels quals havia explotat la I Guerra Mundial es trobaven més en la creixent disputa imperialista que en l'atemptat de Sarajevo en si mateix. És a dir, si bé segurament no podem prefigurar els motius concrets que poden fer escalar d'un cicle de mobilitzacions a un moment de ruptura, el que és cabdal és saber **reconèixer els elements de fons que poden explicar un moment revolucionari o d'explosió de conflicte.** La forma del contrapoder popular és un dels elements importants per generar el gas concret per una explosió perfecta, de la mateixa manera que la detecció dels elements de disputa i els termes que poden servir per dibuixar una alternativa política allà on s'estan donant aquestes esclatxes són igual d'importants. El múscul mobilitzador expressat al llarg d'aquest últim any, així com els elements centrals de l'ofensiva reaccionària i bel·licista global, creiem que apunten a **quatre grans contradiccions amb capacitat d'expressar-se políticament.**

La primera és una batalla per la subsistència. **La resistència a la creixent mercantilització de tots els àmbits de les nostres vides.** La intensificació del capitalisme especulatiu que intensifica formes d'acumulació per desposseïció de béns bàsics per la vida. Aquesta dinàmica, que coexisteix en un reforçament de mecanismes d'explotació directa com la reducció progressiva del salari real i de les pensions o l'aposta per estratègies d'instabilitat laboral, impacten de manera evident en el dia a dia de les treballadores. **Parlem de l'especulació amb l'habitatge, i el reforçament de la defensa de la propietat privada, però també parlem de l'especulació en general amb el sòl i la terra, a partir de macroprojectes intensius tant en l'àmbit del sector turístic com també en la indústria agroalimentària o la generació d'energies renovables.** Aquesta dinàmica especulativa genera una tendència a l'acumulació en menys mans d'aquests béns. Una forma específica d'acumulació que té un protagonisme particular en l'economia financeritzada i que està generant una sensació creixent de desposseïció de les nostres llars, els nostres barris, viles i ciutats, així com de la riquesa natural i de recursos del nostre territori. El repartiment de béns que cada cop es llegeixen com a més escassos, com l'aigua, es percep cada cop com a més injust i irracional quan encara alimenta indústries com la turística, que a primera vista semblaria supèrflua i innecessària en moments d'escassetat. En aquesta disputa se suma la **voluntat de resistència de formes d'arrelament, en el territori concret, que lluitin contra la pèrdua d'identitat i pertinença que el capitalisme globalitzat ens imposa per la via de l'homogeneïtzació i la despoblació.** Ho veiem a Palma contra el turisme massiu, a València i Alacant en la defensa del dret a la ciutat o contra les conseqüències d'un model especulatiu devastador, o a Barcelona, al Pirineu i al Camp en la batalla contra macroesdeveniments i macroprojectes. Ho veiem també en la fortalesa persistent del moviment per l'habitatge i la massiva preocupació pels preus desorbitats dels lloguers.

La segona es troba en la **tendència repressiva, securitària i racista que pretén erosionar drets civils i polítics** i que s'expressa més enllà de l'espectre estricte de la dreta i l'extrema dreta. La intensificació de les formes d'explotació i d'acumulació per desposseïció, així com el reforçament dels mecanismes per imposar-les, requereix bocs expiatoris que puguin reforçar les apostes autoritàries i alhora puguin descentrar l'atenció de l'ofensiva que es permet contra les classes populars. En un moment en què sembla que el pastís a repartir cada cop serà més petit, creixen els discursos racistes que apunten a les persones migrants a través de prejudicis.

Aquestes postures serveixen per **reforçar projectes nacionalistes excloents que generin subjectes sense dret dins de la comunitat nacional.** La generació d'un discurs i una pràctica que abordi de cara aquestes tendències securitàries i les pors que estan sabent activar, en un context d'extremada fragmentació social, és tot un repte per a l'esquerra revolucionària actual. Ara bé, **sense que les persones que són principalment assenyalades siguin part central del bloc alternatiu per construir, serà molt difícil revertir una dinàmica essencialista i excloent que no farà mai cap favor a un moviment emancipatori,** sigui en clau social, nacional o ambdues a la vegada. En aquest sentit, cal assenyalar que, més enllà que genera estigma i violència contra les persones migrants, **aquesta tendència afecta també els drets civils i polítics i les possibilitats d'organització i mobilització** dels moviments populars i les organitzacions polítiques. El tancament de casals, ateneus i altres espais populars, així com un reforçament de les formes repressives que estem veient, és una altra cara d'un mateix problema. Igual que no és una casualitat que, aplicant la doctrina del xoc, el govern de Mazón hagi apostat per una via autoritària en la gestió de la crisi, i fins i tot ha posat militars al capdavant de la suposada reconstrucció.

Haurem de preparar-nos per donar resposta a aquestes amenaces, i fer de l'antifeixisme i de la lluita antirepressiva espais fonamentals en què enfortir aquesta unitat d'acció. Ens enfrontem tant a la possibilitat de majors quotes de repressió per un Estat relegitimant en les seves pràctiques i amb tendències cada cop més autoritàries i racistes, com també a formes d'esquadrisme feixista com el que ja representa «desokupa».

En tercer lloc, i al compàs d'aquest discurs reaccionari en auge, **un augment bel·ligerant de l'espanyolisme**, que es materialitza en les agressions constants a la llengua, en la repressió al jovent independentista l'Onze de Setembre, en la impunitat dels neonazis a València el Nou d'Octubre, o amb els governs ultraespanyolistes als territoris sota domini espanyol. La vaga de docents contra la Llei Rovira al País Valencià, convocada després de molts anys, així com l'aparició de Famílies pel Valencià, o la reactivació de l'Assemblea de Docents a les Illes, són mostres de revitalització del moviment popular contra aquesta ofensiva espanyolista.

Aquesta qüestió fa fonamental, a parer nostre, que aquesta força opositora i llavor d'una alternativa ho faci des de **l'articulació d'un bloc nacional-popular i amb l'antiespanyolisme com a bandera innegociable** per a la constitució de quelcom realment emancipador. **La defensa de la llengua catalana, de la immersió lingüística i, en general, dels drets nacionals dels catalans, han de ser també estàndards del conjunt de forces polítiques revolucionàries.** De la mateixa manera, continuem defensant que sense el trencament amb els estats espanyol i francès és impossible complir amb els anhels de transformació que la resta de conflictes expressen, i que l'exercici conflictiu de l'autodeterminació continua sent l'element clau per obrir totes les portes. **Un element central del programa de l'alternativa nacional-popular, per tant, ha de ser una posició clara a favor de la sobirania respecte als mercats i l'Estat, que ens permeti prendre les nostres pròpies decisions sobre com volem viure.**

En quart i últim lloc, a partir de la complicitat amb el genocidi perpetrat per règim sionista d'Israel, assistim a la **desfeta del consens que hi podia haver entorn del bloc otanista i la seva suposada defensa dels drets humans i de la democràcia.** Les mobilitzacions contra el genocidi a Palestina i en defensa de la llibertat del poble palestí, des del riu fins al mar, han estat una constant persistent i digna als Països Catalans i arreu del món. **Aquestes mobilitzacions suposen un dels espais d'esperança contra tendència global reaccionària.** És important assenyalar com l'ofensiva sionista contra el poble palestí i ara també contra el poble del Líban està erosionant, gràcies també a la constància dels grups en solidaritat amb Palestina arreu del món i de la seva pròpia resistència, un consens fonamental del bloc otanista en la defensa d'Israel com a principal representant de les «democràcies occidentals» a l'Àsia Occidental.

Aquest canvi suposa un problema tant per Israel, un dels principals aliats d'aquest bloc imperialista en una zona clau, com també pel centre imperialista, que ha restat còmplice impassible d'una matança sense precedents. En un context d'escalada de les tensions imperialistes i de rearmament bèl·lic, aquesta escletxa és fonamental per **minvar la legitimitat i el poder d'un bloc imperialista que s'havia reforçat amb la guerra d'Ucraïna.** Aquesta és una escletxa a engrandir, tant per la supervivència del poble palestí i libanès i l'aturada d'una guerra a gran escala a l'Àsia Occidental, com també per la prevenció d'altres intents d'extensió d'aquests conflictes que busquen mantenir poder dels estats del centre imperialista. Ho veiem ara mateix amb la invasió que forces gihadistes, amb el suport de Turquia, estan duent a terme a Rojava i al nord-est de Síria. **Assenyalar les complicitats amb el genocidi a Palestina dels estats espanyol i francès i els seus governs**

regionals i autonòmics i enfortir un discurs antiimperialista són deures a mantenir i fer créixer.

Construïm la nostra força

Els elements identificats fins ara han de ser la base, a parer nostre, per trobar un camí que ens permeti continuar amplificant aquests moments de conflicte i superar totes les nostres fronteres en l'articulació d'una força popular tan àmplia com sigui possible. Hem de poder superar els laments per les derrotes viscudes i per les decepcions patides així com l'immobilisme que ens provoca sentir que estem sortint a jugar un partit que anem perdent per **recuperar la confiança en el que som capaces de fer**. Aprenent del que vam encertar i d'igual manera d'allò en què vam errar. Estem en un d'aquells moments en què la gent no s'adona del poder que té, però hem de recordar que durant uns anys aquest poder de canvi va semblar infinit, i que aquest és el poder que ens cal reivindicar i tornar a construir.

Necessitem la nostra força. Les nostres organitzacions, els nostres sindicats, les nostres infraestructures, com a poble treballador català. No podem delegar la nostra capacitat de transformar la realitat en la política institucional, ja que el darrer cicle mostra sense cap mena de dubte que la lluita des de l'Estat no pot ser suficient per confrontar el poder del capitalisme internacional o els mateixos aparells de l'Estat. Sense un poder popular organitzat, cap proposta institucional serà suficient per fer cap canvi substancial de les condicions, i només ofegarà les aspiracions de canvi de les masses organitzades en propostes sense recorregut, que a més a més contribuiran a la desmobilització.

És moment de tornar a aixecar alternatives, de construir fugint del localisme i l'autoreferencialitat però mantenint l'autonomia del poder popular i la seva capacitat d'articular una nova hegemonia. Ni deleguem en ningú la representació d'aquesta força, ni renunciem a cap espai per a la disputa. Hem de veure més enllà de la superfície i saber identificar els moviments tectònics que es donen en les nostres societats per detectar oportunitats i possibilitats noves. Ens toca construir des de la unitat d'un espai revolucionari, sobretot en aquells àmbits on vindran a atacar-nos per fer-nos més mal. Ens cal programa de lluita, estratègia i debat i discussió d'aquesta des de posicions clares.

Una alternativa socialista, feminista, ecologista i antiracista és possible per als Països Catalans: és a les nostres mans treballar per a fer-la realitat.